

LIEVEN DE BOECK

The Archive of disappearance

28 oktober – 4 december 2010

LIEVEN DE BOECK

The Archive of disappearance (Brussels section)

The Archive of disappearance is een onderzoeksproject waaraan De Boeck permanent werkt. Het bestaat uit een theoretisch onderzoeksgedeelte en uit de productie van een aantal nieuwe werken, aangepast aan elke stad waar het project gebracht wordt. Zich baserend op bestaande informatie, interpretaties van werken van andere kunstenaars en toevallig gevonden materiaal creëert Lieven De Boeck een archievenkabinet waar de notie verdwijning alomtegenwoordig is, zowel op inhoudelijk als vormelijk vlak. De Boeck dwingt ons tot een ongewone beweging die gaat van het bekende naar het onbekende, wat inhoudt dat, terwijl hij zich voedt met bekende werken (Broodthaers, Magritte, Duchamp), hij het onbekende recreëert. Hij geeft een plaats aan het enigmatische en laat op die manier alle interpretaties open. Zo wordt de bezoeker op de eerste verdieping onthaald door een kraai in neon die verwijst naar bepaalde werken van Broodthaers, maar ook naar de onbekende ondertekenaar van anonieme brieven. Identiteitsverlies of -verdwijning is een thema dat op vele manieren in zijn werk aanwezig is, zoals te zien in de **linkerzaal** met het *Autoportrait contre Nature* en *Untitled*. Het eerste werk is een dia, geprojecteerd op een venster, die een lege dia voorstelt. Het tweede is een postzegel met de duimafdruk van de kunstenaar, enkel te zien doorheen een kristallen bol. Het grootste stuk in deze ruimte, getiteld *Musée d'Art Moderne/Archive des Aigles disparus* is, als hommage aan Marcel Broodthaers, een papieren serie van veertig emblemen (en titelpagina) waarin op elk blad een adelaar met scalpel werd uitgesneden. Geïnteresseerd door identiteit, zowel individueel als nationaal, levert de kunstenaar hier (via hun afwezigheid) een visie op wat de trots van steden of naties uitmaakt die een adelaar dragen in hun blazoens. Een andere toespeling op de nationale trots vinden we in *The Belgian White Flag*, die aan de galeriegevel wappert in de wind. Het werk van De Boeck is niet zozeer een zaak van documenteren, als wel van uitvinden. De kunstenaar gebruikt het klassemment als presentatiesysteem, zoals in *Le Perroquet*, waar een lichtgevende tafel, formeel dicht bij een schaakspel, sleutels naar de lezing van het werk zichtbaar maakt. De Boeck fragmenteert en vindt voortdurend opnieuw uit, en vermijdt zo het werk van zijn illustere voorgangers te fossiliseren. In de **rechterzaal** vinden we ondermeer *The Red Story* en *The Alphabet Drawings*, transcripties van bestaande teksten in een alfabet dat de kunstenaar voor zichzelf creëerde. Onleesbaar gemaakt zijn deze teksten onsamenhangend, maar ze bewaren de dynamiek en het ritme van de oorspronkelijke teksten. De *Moon Calendar*, die voorwerpen weergeeft behorend aan de kunstenaar, beïnvloedt onze tijdsperceptie, evenals de neon *I II III IIII five*, die verwijst naar op en in muren aangebrachte tekens om het voortschrijden van de dagen bij te houden. Een boek, geplaatst op een sokkel vlakbij het venster, draagt als titel *In The Beginning I Left Messages In The Street*. Erin werden, met een acetontechniek, in New Yorkse straten gegraveerde annotaties gereproduceerd. Voor De Boeck is wat een archief doet het verleden samenstellen volgens gevestigde codes. Hij bewaart sporen door middel van talrijke technieken (papier, neon, 8mm vinyl, textiel, plastic ...) en maakt deze bij momenten onontcijferbaar, met als doel het volledige verdwijnen.